

betrekken, was dit getal reeds tot 12 aangegroeid.

In October 1884 beleefde de gemeente Worcester een merkwaardigen en vreugdevollen dag. Op dien dag werden de eerste vier doofstommen toegelaten tot het lidmaatschap van de Kerk des Heeren. De namen van deze eerstelingen uit de doofstommen waren: P. de Labat (broeder van den hoofdonderwijzer), J. Smit, J. Davel en A. Roux. De antwoorden die zij op de catechisatie hadden gegeven waren zeer voldoende. Bij de aanneming moest ds. Murray hun de vragen op het *blackboard* neerschrijven, en zij moesten die schriftelijk beantwoorden. Eén van hun getal was minder begaafd dan de anderen, maar zelfs hij mocht de goede belijdenis voor vele getuigen afleggen. Op zijn lei schreef hij de woorden: „Ik ben een zondaar, maar het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. Ik heb Jezus lief”.

De vreugde die er bij zulke gelegenheden in het hart van de ouders van de doofstommen moet zijn, staat te lezen in een brief dien een vader van een doofstomme dochter niet lang daarna aan de onderwijzers van de inrichting schreef:

„Lang reeds was het een behoefte mijn onderzinding, als vader van een doofstom kind, u mee te deelen.

Gij kunt begrijpen wat een ouderhart gevoelt bij de eerste ontdekking: „mijn kind is doof en zonder

gehoor, en ongelukkig voor haar geheele leven". Om dit pijnlijke gevoel nog zwaarder op het hart te doen drukken, komt daarbij de gedachte: „nooit kan ik mijn kind met den weg der zaligheid en de liefde van den Heer Jezus bekend maken, omdat het onmogelijk is iets dat onzienlijk is aan het verstand van een doofstomme te brengen". Elke ouder die een doofstom kind heeft zal dit met mij samen getuigen. Toen mijn kind ongeveer vier jaren oud was geworden, ben ik menigmaal met haar buiten gaan zitten, om haar de maan en de sterren te toonen, en te trachten haar op die wijze iets te vertellen van de liefde van den Heer Jezus, of van Gods almacht, of van de schepping der wereld. Maar altoos moest ik teleurgesteld in het huis terugkeeren, en haar met droefheid aanzien met de gedachte: „ik kan haar niet naar den Heiland leiden".

Ik heb haar later in de school van de buurt trachten te laten onderwijzen, maar ook dat plan wilde niet beantwoorden. De Heer echter, die de Verhoorder der gebeden is, gaf uitkomst door de stichting van de Doofstommen School te Worcester. Nu kan ik er mij in verheugen, niet alleen dat mijn kind kan leeren lezen en spreken, en wat zij leest goed verstaan en uitleggen kan, maar bovenal dat zij, na een schooltijd van omtrent drie-en-een-half jaar, mij bijna al de Bijbel-geschiedenissen kan vertellen, en aan mij belijden kon dat de Heer Jezus

ook haar Zaligmaker is, die voor haar geleden heeft en gestorven is, en dat zij in Hem van harte gelooft.

Misschien zegt nog menige ouder of vriend: „ja, maar zullen wij niet onze kinderen tevergeefs naar Worcester zenden, en tevergeefs ons geld er aan besteeden, daar zij mogelijk toch niets zullen kunnen leeren?” Die vrees heb ik ook gekoesterd, maar ik heb geleerd dat als de kinderen de leermethode eerst goed verstaan, zij snelle vordering maken. Ouders, ik schrijf deze regelen om u op te wekken uw kinderen aan die school toe te vertrouwen, en den zegen van den Heer alleen af te bidden en te verwachten,

Dat ook dit schrijven moge medewerken tot zegen en heil van de ongelukkige kinderen van ons land, is de wensch van

EEN VADER VAN EEN DOOF KIND’.

Niet zelden gebeurt het echter dat ouders kinderen naar het Instituut brengen die zulke beperkte vermogens hebben, dat het onmogelijk is hun iets te leeren. Het is natuurlijk geen aangename taak om aan zulke ouders mee te deelen dat hun kind niet voor onderwijs vatbaar is. In den regel zijn de ouders aan hun ongelukkig kind zeer verbonden, en zij nemen het ongaarne van den onderwijzer aan, dat er voor dat kind weinig te doen is, en gelooven veeleer dat de onderwijzer of de onderwijzeres andere middelen moet beproeven. En, vreemd om te zeggen, het zijn juist die ouders die het minst belovend kind

hebben, die het meest van de onderwijzers verwachten, terwijl ouders van begaafde kinderen minder hooge eischen stellen.

Ten einde belangstelling in het werk van de Doofstommen Inrichting op te wekken, werd de heer De Labat eens uitgenoodigd om de Synode met zijn kinderen te bezoeken, en voor dat lichaam op aanschouwelijke wijze te toonen wat de aard van het werk is. Er waren 14 van zijn leerlingen tegenwoordig, en de leden der Synode waren hoog ingenomen met wat gedaan werd. Nadat het examen voorbij was, sprak Dr. Dale, destijds Superintendent van Onderwijs, eenige woorden waarin hij zijn hooge waardeering te kennen gaf van het werk aan de Doofstommen School verricht, en de hoop uitdrukte dat het werk zich zou uitbreiden. Ook de Moderator der Synode, sprekende als tolk der Vergadering, sprak zijn dankbaarheid uit over de mate van zegen die den arbeid onder de Doofstommen had bekroond, en moedigde namens de Vergadering de Commissie aan om met het werk voort te gaan en dat desnoods uit te breiden. Zoo eindigde een voor de Inrichting merkwaardige dag, die veel bijdroeg om belangstelling en liefde voor het werk te Worcester op te wekken.

Aangemoedigd door de sympathieke houding van de Synode, liet de Commissie over de zaak van uitbreiding geen gras groeien. Reeds geruimen tijd

had men er behoefte aan gevoeld om ook voor een andere klasse van ongelukkige kinderen te zorgen, namelijk de blinden. In het jaar 1891 werd ook een werk aan deze blinden begonnen, en moest de naam van de inrichting verbeterd worden in „Het Doofstommen- en Blinden Instituut”. Inmiddels werden ook nieuwe gebouwen opgetrokken, naarmate de behoefte daaraan ontstond, zoodat de Commissie van Inrichting in het jaar 1897 aan de Synode kon rapporteeren dat er drie gebouwen waren — één voor de doofstomme jongens, één voor de blinde jongens, en één waar de meisjes, doofstom zoowel als blind, worden gehuisvest.

In het jaar 1899 is de stichter van de inrichting haar door den dood ontvallen. Twintig jaren lang was Ds. William Murray de voorzitter van het Bestuur geweest, en groot was het verlies van het Instituut en van de schare van doofstommen toen hij stierf. Als vader der inrichting stelde hij in elkeen der leerlingen het hartelijkste belang, en veel tranen werden gestort toen hij ten grave werd gedragen. Zijn werk echter voor het Doofstommen Instituut, zoowel als zijn arbeid in de gemeente van Worcester, zal nog tot in lengte van dagen vrucht dragen.

DE DORCAS-HUIZEN IN DE BREESTRAAT, KAAPSTAD.

Op den 9den Februari 1882 werd de hoeksteen gelegd van het Dorcas-huis in de Kaapstad. Het

was een erg warme dag, maar nochtans was er een groote schare van menschen tegenwoordig. Onder een banier stonden de kinderen van het weeshuis samengeschaard. Elders zaten een aantal dames, die in dit werk hartelijk belang stelden. De steen werd gelegd door den burgemeester, indertijd, den heer Fleming, en wel met denzelfden troffel waarmede Baron d'Arbois in 1755 den hoeksteen had gelegd van het stadshuis van Kaapstad. Het Rapport der Commissie, dat gelezen werd door Ds. A. D. Lückhoff, den Vader van het Dorcashuis, maakte melding van de omstandigheden onder welke deze beweging haar ontstaan had. Men had bevonden dat er in de Kaapstad vele dames waren, uit goeden huize, die in armoede verkeerden, en het dientengevolge moeilijk vonden een huisje of kamer tegen de gewone huurprijzen te bekostigen. Het was derhalve het doel der commissie te zorgen voor gezonde en gerieflijke woonvertrekken voor zulke oude dames, tegen een geringen huur, of waar zulks mocht zijn, ook gratis.

Het bestuur werd in staat gesteld met het werk voort te gaan door een leening van £ 1200 uit een fonds dat vroeger ten behoeve van oude vrouwen was bijeengebracht. Het publiek van Kaapstad had ook geholpen met gaven tot het optrekken van het tehuis, en met £ 2000 alzoo in handen (£ 800 ervan bestaande uit vrijwillige giften) had men het gewaagd een aanvang met het bouwen te maken. De kosten

van het voltooide gebouw werden op £ 4000 begroot, maar het bestuur twijfelde er niet aan of de christelijke vrienden in de Kaapsteden en voorsteden zouden voortgaan de helpende hand te bieden, en niet toelaten dat het werk uit gebrek aan fondsen gestaakt werd.

Het geloof van de commissie werd niet beschaamd gemaakt. Het Dorcashuis genoot steeds den steun van het christelijke publiek, en bijna van particuliere christen-vrienden. Na verloop van tijd werd het noodig bevonden om ook voor zieken voorziening te maken, en het *Diakonessen-huis* werd als vleugel van het oude Dorcas aangebouwd. In deze inrichting worden zieken opgenomen, die wegens armoede niet naar de gewone private hospitalen of sanatoria kunnen gaan. Hier worden zij door knappe dokters en behoorlijk gekwalificeerde „nurses” verpleegd, en dat tegen betaling van een zeer geringen prijs. Het nut door het Diakonessen-huis gesticht kan niet berekend worden. Vele honderden werden hier op teedere en christelijke wijze verzorgd, en in de meeste gevallen verlieten zij met veel verbeterde gezondheid het tehuis.

Maar het hoofddoel van het Dorcas was nog steeds oude christelijke vrouwen van kamers te voorzien, waar zij op aangename en gerieflijke wijze haar dagen konden doorbrengen. Het bleek dat de aanvraag om plaats in het Dorcas steeds grooter was dan de ruimte, en de commissie besloot, daartoe in staat gesteld door

een erfenis uit den boedel van wijlen den heer J. C. Hofmeyr, om een tweede huis op te richten. Dit is ook geschied, en nu staat Dorcas II naast Dorcas I, en — wat meer zegt — beide zijn steeds geheel vol!

In de Synode van 1903 werd besloten al de gebouwen in verband met de Dorcas Armenhuizen door de Kerk te laten overnemen, en de overname geschiedde op 1 Jan. 1904. Het bestuur berust nog altijd bij een commissie van zusters, waarvan Ds. Lückhoff, die in al die jaren den last en hitte des daags heeft gedragen, de Secretaris is. Zoolang het werk van die inrichtingen voortgezet wordt, zal tot zijn nagedachtenis gesproken worden van hetgeen hij als stichter en secretaris daaraan gedaan heeft. Aan de Synode werd in 1903 gerapporteerd dat de gelden aan de Dorcas-inrichtingen ten koste gelegd, de aanzienlijke som van £ 17,750 bedroegen. Voorwaar, het geloof van de oorspronkelijke commissie, die met £ 800 in handen en een leening van £ 1200 het werk aanvingen, was niet beschaamd gemaakt!

HET KINDERZENDING HUIS IN DE BREDA STRAAT, KAAPSTAD.

De stichting heeft haar ontstaan te danken gehad aan de onvermoeide pogingen van twee Elisabeths — Elisabeth de Wet en Elisabeth White. Het is nu ruim 34 jaren geleden dat deze zusters, door de liefde des Heilands gedrongen, zich het lot der kinderen

begonnen aan te trekken. Zij bekommerden zich allereerst over den treurigen toestand der gekleurde kinderen, die in de achterbuurten van de Kaapstad op straat ronddoelden en tot zonde verleid werden. Doch in hun rondgaan onder die klasse, troffen zij hier en daar een blank kind aan, dat onder de Mohammedanen was vervallen. Zij begonnen zich toen te beijveren die kinderen uit hun verderfelijke omgeving te redden, en de drie eerste kinderen die op deze wijze voor lichamelijken en geestelijken ondergang werden bewaard, droegen de namen van twee fatsoenlijke Afrikaansche familiën.

Toen dit feit bekend werd, lieten verscheidene andere christen vrienden en vriendinnen zich tot medewerking bewegen, onder welke Oom Kootje de Wet, vader van de eerstgenoemde Elisabeth, de voor naamste en ijverigste was. Werkgezelschappen werden begonnen, jonge zusters gingen aan het collecteeren; en op deze en andere wijzen werd de som van £ 570 samen gebracht. Hiermee kocht men een eigendom in de Keerom-straat voor de som van £1570, dat derhalve een verband van £ 1000 dragen moest. Men begon met slechts zes kinderen, doch het getal groeide snel aan, en op 30 October 1883 werd het eerste Kinderzending Huis ingewijd. Het doel van de inrichting werd bekend gesteld als: de opname van blanke kinderen van wettig met elkaar gehuwde ouders. Bij de openingsplechtigheid waren, onder

meer, aanwezig Ds. G. W. Stegmann Sr, die een gevoelvol woord sprak, wijlen Ds. van de Wall, en Dr. Andrew Murray. Laatsgenoemde herinnerde aan het verhaal van een deftige dame in Parijs, die een sierlijken en kostbaren diamanten ring bezat, een geschenk van haar beminden echtgenoot. Op zekeren dag viel die ring uit haar vinger en rolde weg in een vuile moddersloot. Maar wat deed die fijnbeschaafde dame? Liever dan den ring te verliezen, stak zij haar hand in dat vuilnis, en begon rond te voelen totdat zij dien ring gevonden had. Dat was ook het werk dat door deze inrichting moest worden gedaan, om onder het vuil van de groote stad rond te tasten, totdat de verlorene sieradiën die er onder verborgen waren, teruggevonden werden.

Het gebeurde niet zelden dat er gebrek was in de schuur van de nieuwe inrichting, doch in alle nooddrift werd voorzien door dien God die de raven voedt. Op zekeren dag zaten zij aan tafel met slechts één visch en eenige weinige aardappelen voor een twintigtal hongerige kinderen; doch dat weinige voedsel werd door den Heer zóó gezegend, dat er genoeg voor allen was, en er nog wat overbleef. Meermalen was er in de beurs geen geld meer om het noodige te koopen, doch altijd kwam er op het gebed, en dat juist te rechter ure, het noodige opdagen. Een bakker zou voor geruimen tijd het brood voor niet geven. Dan weer ontfermde zich een slach-

tersfirma over de kinderen, en de inrichting kreeg haar vleesch gratis. Een kleurling jongen voorzag het huis langen tijd van de benodigde suiker. Maar alles werd door de vriendinnen beschouwd als de zorg van een trouwen Vader daarboven, die nooit tevergeefs op Zich laat wachten.

Niet veel jaren duurde het of de ruimte in het oude huis in de Keerom-straat werd te beperkt voor het groeiende aantal kinderen. Het Bestuur werd nu genoodzaakt een onbebouwd stuk gronds in de Breda-straat aan te koopen, en dat voor den nog al hoogen prijs van £ 3000. Hierop werd een nieuw, groot en doelmatig huis opgericht en in het jaar 1899 ingewijd. Na verkoop van het oude huis, en aftrek van het ingekomen bedrag, bleef er nog op het nieuwe gebouw een schuld rusten van £ 4000, welk bedrag tot op heden (1908) niet is afbetaald. Het zou een groote verlichting voor het Bestuur zijn als iets kon ontvangen worden tot vermindering of afbetaling van deze belemmerende schuld.

Als voorbeeld van het werk, dat door de inrichting wordt gedaan, kunnen wij het geval aanhalen van drie kinderen, die eens in het huis werden opgenomen. Hun moeder was afkomstig uit een dorp niet heel ver van de Kaapstad, en had een goede opvoeding genoten. Vooral was zij zeer bedreven in de muziek. Zij huwde een flinken man, het ging hun wel, en drie kinderen waren van hun huwelijk de

vrucht. Maar mettertijd is haar man gestorven en zij trad andermaal in het huwelijk, maar ditmaal met een man, die niet tot haar stand in de maatschappij behoorde. In plaats van haar man op te heffen, liet zich de arme vrouw naar beneden trekken, totdat ten laatste ook de tweede man gestorven is. Nu moest de arme weduwe voor zichzelf en haar kinderen een bestaan verdienen. Maar hoe? Zij kon of wilde niet aan een of ander goed en verdienstelijk werk zich wijden, maar gebruik makende van haar kennis van de muziek, ging zij van de eene kantien naar de andere, om aldaar tot den middernacht, ten behoeve van beschonkenen en half-beschonkenen, te spelen. Wat een treurig voorbeeld voor de kinderen! De zusters van het Kinderzendinghuis echter wisten het alzo te bewerken, dat die arme wichtjes aanstonds in het huis werden opgenomen. Zij genoten een goede opvoeding; het meisje is goed gehuwd, de oudste jongen werd een voorbeeldig man en een zondagschool-onderwijzer, terwijl de jongste zoon aan de koorts is overleden. En wat is van de moeder geworden? Helaas! ofschoon dikwijls door Miss de Wet liefderijk vermaand, weigerde zij om haar leven te verbeteren. Waren de kinderen onder haar zorg gebleven, dan stond er gewis voor hen geen andere weg dan die der zonde open. Door middel van het Kinderzendinghuis en onder den zegen Gods, zijn zij er tegen bewaard en tot nuttige leden der samenleving opgevoed.

HET KINDER TEHUIS TE LANGLAAGTE.

De oorlog die gedurende de jaren 1899 tot 1902 woedde, liet ons met de erfenis van honderden weezen na, wier ouders of op het slagveld of in de concentratiekampen waren omgekomen. Als gevolg hiervan ontstonden er vele weeshuizen in ons land, waarvan het merkwaardigste is het Kinder Tehuis te Langlaagte. De vader van deze inrichting is Ds. A. P. Kriel, die terecht de „George Müller van Zuid-Afrika” mag heeten. Evenals in de Weeshuizen van Bristol, vertrouwt men ook in het Weeshuis te Langlaagte alleen op God voor alles wat er noodig is. Als er behoefte is aan geld om het dagelijksch werk voort te zetten, en de kinderen van het brood van hun bescheiden deel te voorzien, dan roept Ds. Kriel zijn helpers en helpsters samen, en men roept met eendrachtig gebed den genadetroon aan. Moet er grooter worden gebouwd, omdat de aanzoeken om toelating zoo veel zijn, dan wachten de broeders en zusters ook op God, om hen in deze zaak te leiden, en als de onderneming Zijn goedkeuring mocht wegdragen, om hen van het benodigde geld te voorzien.

Aan het vijfde jaarverslag van de Inrichting (Sept. 1907) ontleenen wij het volgende:

„De Heer is God, en niemand meer!
Verheerlijkt Hem, gij vromen.

Het is de Heer! Als de Heer spreekt, dan valt er voor den mensch niets te zeggen. In dit ons vijfde

jaarverslag wil ik slechts de tolk zijn van hoe de Heer in het afgelopen jaar door deze Inrichting gesproken heeft.

Wij begonnen het afgelopen jaar met 326 kinderen; 114 zijn gedurende het jaar opgenomen en 118 zijn vertrokken. Thans hebben wij 322 kinderen in het Tehuis. Bij het begin des jaars hadden wij een balans van £ 12-18-2 in handen, en gedurende het jaar zond ons de Heer, aan vrijwillige bijdragen in kontant, de som van £ 7352-11-5. Aan kleederen en eetwaren hebben wij vele en groote geschenken ontvangen — te veel om hier te specificceeren. Onze inkomsten hielden steeds gelijken tred met onze uitgaven.

Toen wij vijf jaren geleden het Tehuis openden, hadden wij £ 14-3-6 in handen, met zeven wezen en geen standplaats of gebouwen die ons eigendom waren. Nu is de inrichting, na vijf jaren, in het bezit van 8 water-erven en $7\frac{1}{2}$ bouw-erven te Langlaagte, één erf met gebouwen te Pietersburg, twee erven met gebouwen te Klerksdorp, en één erf zonder gebouw te Pretoria, — alle tezamen vertegenwoordigende een waarde van £ 29,000, maar nog belast met een schuld van £ 8,400.

Twee jaren geleden, kort na de inwijding van het Jongens Huis, besloten de leden van de Zusters Vereeniging te Pretoria om met behulp van de vrouwen en dochters van Zuid-Afrika, geld te collecteeren ten einde een dergelijk gebouw voor de

meisjes op te richten. Door deze edele daad bemoedigd, is men in de maand Juli l.l. met het bouwen van het Meisjes Tehuis, dat den naam dragen zal van *Talitha Kumi*, begonnen. Van dit Tehuis leggen wij heden den hoeksteen, ter gedachtenis aan de moeders en kinderen die in den oorlog zijn gestorven”.

Als wij op dit verslag letten, en opmerken hoe God nog steeds de Hoorder des gebeds is, en nooit tevergeefs op Zich laat wachten, dan moeten wij gewis tot meer geloof en vertrouwen worden opgescherpt, en den broeders en zusters die te Langlaagte arbeiden toeroepen, evenals de koning dat aan Daniël deed: „Uw God dien gij geduriglijk eert, die verhoore en verlosse u”!

Er zijn nog andere weldadigheids-inrichtingen in Zuid-Afrika, die ook door het geloof gedreven worden, en voor hun instandhouding afhankelijk zijn van de gebeden en gaven van het volk dat God toebehoort, en welks hart Hij gewillig maakt op den dag Zijner heirkraft. Wij kunnen echter hier geen verslag geven van het werk dat op elkeen van die inrichtingen wordt gedaan. Onze ruimte laat dit niet toe. Ook zijn er, behalve te Langlaagte, op verscheidene andere plaatsen in Zuid-Afrika weeshuizen gesticht, waar ouderlooze kinderen worden opgenomen en verpleegd, of, als zij ouder zijn geworden, opgevoed. Wie kan zeggen hoeveel er elken dag in ons eigen

dierbare vaderland voor behoeftigen en hulpeloozen wordt gedaan? Wie kan de vele gebeden opsommen, die dag na dag naar den troon der genade worden opgezonden? Wie kan zelfs de hoeveelheid geld berekenen dat jaarlijks door Gods kinderen wordt gegeven voor den broeder of de zuster of het kind die in verdrukking verkeereren?

Wij beschouwen het, als christenen, een eer om aan de armen en de hulpeloozen te mogen arbeiden. Het wordt verhaald van een zeker bisschop in de christelijke kerk van den ouden tijd dat een bezoeker hem eens zeide: „Ik heb gehoord dat de Kerk zoo machtig rijk is geworden; toon mij nu eens uw schatten”.

„Dat wil ik volgaarne doen”, was het antwoord van den vromen bisschop, en hij leidde zijn bezoeker heen naar een hospitaal, waar er ouden en afgeleefden en kranken en armoedigen lagen; en wijzende op die schare van ongelukkigen, zeide hij:

„Ziedaar, mijnheer, daar zijn onze schatten!”

Zoo wijzen ook wij, hier in Zuid-Afrika, met trots op onze ouden van dagen, op onzen kranken, op onze weezen, op onze diep gezonkenen, die nu allen Goddank, door de christelijke liefdadigheid kunnen worden bereikt en bearbeid, en wij zeggen het den ouden kerkvader na:

„Dezen zijn onze schatten”!

AANHANGSEL.

De volgende boeken werden geraadpleegd in het schrijven van dit werk, en die verdere bijzonderheden verlangen worden naar ze verwezen.

BERGIN: Autobiography of George Muller (1905).

Pierson: George Muller of Bristol (1899).

VAN 'T LINDENHOUT: Na vijf-en-twintig jaren (1888).

BATT: Life of Thomas J. Barnardo (1904).

Life of Thomas J. Barnardo: by his Wife (1907).

Die Bielefelder Anstalten: kurze Geschichte und Beschreibung (1898).

Julie Sutter: A Colony of Mercy (Third Edit. 1904).

HADLEY: Down in Water Street (Second Edit. 1906).

CHAPMAN: S. H. Hadley of Water Street (1906).

GERDES: Christelijke Philanthropie in Nederland (1880).

LATIMER: Dr. Baedeker and his apostolic Work in Russia (1907).

F. B. MEYER: The Bells of Is (1895).

BOOKER T. WASHINGTON: Up from Slavery (1902).

S. D. VAN VEEN: Eene Eeuw van Worsteling (1904).

DE KERKBODE der Ned. Ger. Kerk in Zuid-Afrika (1880—1907).

ACTA SYNODI der N. G. Kerk in Zuid-Afrika (XIV—XXI).

Die dit werk „HELDEN VAN HET GELOOF” bezitten, moeten zich ook voorzien van het vroeger verschenen werk van Ds. DU PLESSIS, dat naast dit werk behoort gelezen te worden n.l.

GEZANTEN VAN HET KRUIS.

Schetsen uit verschillende
Zendingvelden

DOOR

J. DU PLESSIS,

Algemeene Zending-Secretaris der N. G. Kerk in Zuid-Afrika.

Men zende zijn order aan de H. A. U. M.
postbus 288, Kaapstad, met 1/6, de prijs van
het boek, postvrij.

HELDEN
VAN HET
GELOOF